

Ako psíček s mačičkou umývali dlážku

To bolo vtedy, keď psíček s mačičkou ešte spolu gazdovali. Mali pod lesom malý domček a tam spolu bývali a chceli všetko robiť tak, ako to robia veľkí ľudia.

Ale veru to vždy tak nevedeli, lebo majú malé a nešikovné labky a na tých namajú prsty, jako má človek, len také malé vankúšiky a na nich pazúriky. Teda nemohli robiť všetko tak, ako to robia ľudia. Do školy nechodili, lebo škola nie je pre zvieratá, oj nie, to nie ! Čo si myslíte ? Tá je len pre deti !

A tak to u nich v tom ich byte vyzeralo všelijako. Niečo robili dobre a niečo zasa nie, a tak tam mávali niekedy aj trochu neporiadok. No a jedného dňa zbadali, že majú vo svojom domčeku veľmi špinavú dlážku.

„Počúvaj, havko !“ vraví mačička, „tá dlážka je voľajaká špinavá.“ – „Aj mne sa zdá, že je už voľajaká veľmi špinavá,“ vraví psíček, „len pozri, aké mám zababrané labky od tej dlážky.“ – „Strašne špinavé ich máš,“ vravela mačička, „fuj, to je hanba ! Musíme tú dlážku umyť. Veď ľudia nemajú takú špinavú dlážku. Tí ju niekedy umývajú.“

„Dobre,“ povedal psíček, „ale ako to urobíme ?“ – To je predsa nič,“ povedala mačička. „Ty chod' po vodu a ja sa postarám o ostatné.“ Psíček išiel s hrncom po vodu a mačička vytiahla zo svojho kufríka kus mydla a položila to mydlo na stôl. Potom si šla po niečo do komory, mala tam asi schovaný kúšik údenej myši. Zatiaľ prišiel psíček s vodou a vidí niečo ležať na stole. Rozbalí to a bolo to voľajaké ružové. „Aha, to bude dačo dobré,“ vraví si psíček, no a pretože mal na to chuť, strčil si celý ten kus do papule a začal hrýzť.

Ale voľajako mu to nechutilo. Zatiaľ prišla mačička a počuje, že psíček akosi čudne prská. Pozrie naň a vidí, že psíček má plnú papuľu peny a z očí mu tečú slzy.

„Prepánajána !“ kričala mačička, „čo sa s tebou robí, havko ? Veď ty si dáky chorý ?! Veď ti kvapká pena z papule ! Čo je to s tebou ?! – „Ale,“ vraví psíček, „našiel som tu niečo na stole a myslel som si, že je to nejaký syr alebo nejaký zákusok, tak som to zjedol. Ale strašne to štípe a robí sa mi z toho v papuli pena.“

„Ty si hlúpy,“ hnevala sa mačička, „veď to bolo mydlo ! A mydlo je predsa na umývanie, a nie na jedenie.“ – „Aha,“ povedal psíček, „preto to tak štípalo. Júj, júj, ale to štípe, ale to štípe !“ – „Napi sa poriadne vody,“ poradila mu

mačička, „potom ťa prestane štípať.“ Psíček sa tak napil, že všetku vodu vypil. Štípať to teda prestalo, ale peny bolo až strach. Tak si išiel utrieť ňucháč o trávku a potom musel znova ísť po vodu, lebo všetku vypil, a už žiadnu nemali.

„Toto už nezjem,“ povedal psíček, keď mačička priniesla nové mydlo, „ale ako to spravíme, keď tu nemáme kefu?“ – „Na to som už myslela,“ vraví mačička, „veď ty máš na sebe také hrubé a ježaté chlpy, ako sú na kefe, a tak môžeme tú dlážku vyrajať tebou.“

„Dobre,“ povedal psíček a mačička vzala mydlo a hrniec s vodou, kľakla si na zem, vzala psíčka ako kefu a vydrhla psíčkom celú dlážku. Dlážka bola celá mokrá a veľmi čistá veru nebola. „Mali by sme ju ešte niečím suchým poutierať,“ vraví mačička. „Tak vieš čo,“ povedal psíček, „ja som už celý mokrý, ale ty si suchá a máš na sebe také pekné mäkké chlpy ako ten najlepší uterák! Teraz zasa vezmem ja teba a vysuším tebou dlážku.“ Vzal mačičku a poutieral celú dlážku mačičkou. Dlážka bola teraz umytá a suchá, ale zato psíček a mačička boli mokří a strašne špinaví od toho, ako jeden druhým tú dlážku umývali, ako keby psíček bol kefa a mačička handra.

„No, vyzeráme,“ povedali si obaja, keď na seba pozreli, „dlážku máme teraz čistú, ale zato my sme teraz špinaví! Tak predsa nemôžeme ostať, veď by sa nám každý smial! Musíme sa vyprať!“

„Vyperieme sa, ako sa perie bielizeň,“ povedal psíček. „Ty, mačička, vyperieš mňa, a keď budem vypraný, tak zasa ja vyperiem teba.“ – „Dobre,“ povedala mačička. Nanosili si do koryta vody a vzali si rumpl'u. Psíček vliezol do koryta a mačička ho vyprala. Drhla ho na tej rumpli tak tuho, že ju psíček poprosil, aby ho tak netlačila, že by sa mu mohli pozapletať nohy.

Keď bol psíček umytý, vliezla do koryta mačička a psíček ju vypral a tlačil tak tuho, že ho prosila, aby ju na tej rumpli tak nešúchal, že jej vyšúcha do kožucha dieru. Potom jeden druhého vyžmýkali. „A teraz sa usušíme,“ povedala mačička. Prichystali si šnúry na bielizeň. „Najprv zavesíš na šnúru ty mňa, a keď budem visieť, tak zídem a zavesím na šnúru ja teba,“ povedala mačička psíčkovi. Psíček vzal mačičku a zavesil ju na šnúru, ako sa vešia bielizeň.

Nepotrebovali na to ani kôličky, lebo sa na tej šnúre mohli udržať pazúrikmi. Keď už mačička visela, zliezla zo šnúry a zavesila psíčka.

Tak tam viseli obidvaja a slniečko na nich krásne svietilo. „Slniečko na nás svieti,“ vraví psíček, „aspoň rýchlo uschneme.“ Len čo to dopovedal, začalo pršať.

„Prší!“ kričali psíček a mačička, „zmokne nám bielizeň! Musíme ju zvesiť!“ Rýchle obaja z tej šnúry zoskočili a bežali sa skryť domov pod strechu. „Ešte

prší ?“ opýtala sa mačička. „ Už prestalo,“ povedal psíček, a naozaj už zasa svietilo slniečko. „ Tak si zase zavesíme bielizeň,“ vravela mačička. Tak šli a zavesili sa zase na tú šnúru, najprv zavesil psíček mačičku, a keď visela, zase zišla a zavesila psíčka.

Tak nám obaja na tej šnúre viseli ako bielizeň a pochvaľovali si, že zase svieti slniečko a že im bielizeň pekne uschne. A zasa začalo pršať. „ Prší, zmokne nám bielizeň !“ volali psíček s mačičkou a bežali sa schovať. Potom zase svietilo slniečko, tak sa zase na tú šnúru zavesili, potom zase pršalo, tak ušli, a potom zase bolo slniečko, tak sa zase zavesili, a tak to šlo až do večera. Ale vtedy už boli obaja celkom suchí. „ Bielizeň nám uschla,“ povedali si, „ tak ju dáme do koša.“ Tak teda vliezli do koša, no potom sa im už chcelo spať, tak tam zaspali a obaja sa v tom koši krásne vyspali až do rána.